

V okviru prvega pritožbenega razloga Komisija zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje, s tem ko je ugotovilo, prvič, da Komisija v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 „ni“ navedla očitka opiranja položajev družbe Schneider in družbe Legrand in, drugič, da ta navedba ni bila „posebno težavna“, kršilo načelo pravnomočnosti, podalo vsebinsko nepravilne ugotovitve, izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi, in ni izpolnilo obveznosti obrazložitve svojih sodb.

V okviru drugega pritožbenega razloga Komisija navaja, da je Sodišče prve stopnje zmotno ugotovilo dejansko stanje, napačno uporabilo pravo in ni izpolnilo obveznosti obrazložitve, s tem ko je razsodilo, da napaka v postopku, ugotovljena v sodbi z dne 22. oktobra 2002 v zadevi T-310/01, Schneider Electric proti Komisiji, pomeni „dovolj resno“ kršitev pravnega pravila, katerega namen je podelitev pravice posameznikom.

V okviru tretjega pritožbenega razloga Komisija navaja, da je Sodišče prve stopnje podalo zmotne vsebinske ugotovitve, izkrivilo dokaze, zmotno ugotovilo zadevno dejansko stanje in napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da obstaja „dovolj neposredna vzročna zveza“ med krivdnim ravnanjem in drugo postavko ugotovljene škode, namreč predčasnim zaključkom pogajanj družbe Schneider z družbo Wendel KKR o prodajni ceni družbe Legrand SA.

V okviru četrtega pritožbenega razloga Komisija zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje kršilo obveznost obrazložitve, saj obstaja nasprotje med razlogi njegove utemeljitve glede vzročne zveze med krivdnim ravnanjem in različnimi postavkami ugotovljene škode.

V okviru petega pritožbenega razloga Komisija navaja, da je Sodišče prve stopnje zmotno ugotovilo dejansko stanje, izkrivilo dokaze in napačno uporabilo pravo, s tem ko ni ugotovilo, da je družba Schneider prispevala k nastanku celotne druge postavke ugotovljene škode. To podjetje naj bi namreč v več ozirih kršilo svojo dolžnost ravnanja z razumno skrbnostjo, da bi preprečilo nastanek škode ali omejilo njen obseg, zlasti ker ni vložilo predloga za izdajo začasne odredbe glede obveznosti prodaje družbe Legrand, ki naj bi zanj veljala, in ker se je odločilo, da bo to podjetje prodalo na dan, ko vendar zanj ni veljala nobena obveznost v tem smislu.

V okviru šestega pritožbenega razloga Komisija Sodišču prve stopnje očita, da je odločalo *ultra petita* ter da je kršilo pravila o dokaznem bremenu in pravice obrambe, ker je ugotovilo eno postavko škode, na katero se tožeče podjetje ni sklicevalo.

Na koncu, v okviru sedmega in zadnjega pritožbenega razloga, Komisija navaja, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ker je družbi Schneider prisodilo obrestno nadomestilo od dne nastanka druge postavke škode, 10. decembra 2002.

Pritožba, ki so jo vložili Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis 28. septembra 2007 zoper sodbo Sodišča prve stopnje (četrti razširjeni senat), razglašeno 11. julija 2007 v zadevi Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji Evropskih skupnosti, T-58/05

(Zadeva C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Jezik postopka: francoščina

Stranke

Pritožnice: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis (zastopnika: G. Vandersanden in L. Levi, odvetnika)

Drugi stranki v postopku: Komisija Evropskih skupnosti, Svet Evropske unije

Predlogi pritožnic:

- sodba Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 11. julija 2007 v zadevi T-85/05 naj se razveljavi;
- posledično naj se pritožnicam ugotovi glede njihovih predlogov na prvi stopnji, in se naj torej,
  - razveljavi razporeditev v naziv, dodeljen pritožnicam v odločbah o zaposlitvi, kolikor ta uvrstitev temelji na členu 12(3) Priloge XIII novih Kadrovskih predpisov;
  - obnovi kariera pritožnic (vključno z upoštevanjem delovnih izkušenj v tako popravljenem nazivu, njihove pravice za napredovanje in pokojninske pravice) glede na naziv, v katerega bi morale biti imenovane v skladu z obvestilom o javnem natečaju, na podlagi katerega so bile uvrščene na čakalni seznam za zaposlitev, bodisi glede na naziv, določen v temu obvestilu o javnem natečaju, bodisi glede na naziv, ki ustreza temu nazivu glede na uvrstitev po novih Kadrovskih predpisih (in ustrezni plačilni razred v skladu s pravili, ki so se uporabljali po 1. maju 2004) na podlagi odločbe o imenovanju;

- pritožnice upraviči do zamudnih obresti na podlagi obrestne mere, ki jo določi Evropska centralna banka, za vse zneske, ki pomenijo razliko med obravnavanjem po uvrstitvi iz odločbe o zaposlitvi in po uvrstitvi, do katere bi morale biti upravičene, do datuma, ko bo izdana odločba, ki bo glede njihove uvrstitve v naziv pravilna;
- toženi stranki naj se naloži stroške postopka na prvi stopnji in stroške pritožbenega postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Potem ko so pritožnice uvodoma navedle, da jih je Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi obravnavalo na splošno, ne da bi upoštevalo posamičen položaj vsake pritožnice, in da je izhajalo iz trditve, kateri one ugovarjajo, da se zakonitost njihovega imenovanja v naziv lahko presoja le po datumu imenovanja, pritožnice v podporo pritožbe navajajo dva tožbena razloga.

V prvem tožbenem razlogu pritožnice Sodišču prve stopnje očitajo, da ni pravilno odločilo o zakonitosti člena 12(3) Priloge XII Kadrovskih predpisov. Glede tega najprej navajajo, da je Sodišče prve stopnje kršilo člen 10 bivših Kadrovskih predpisov, ker naj bi zamenjavo nazivov, do katere je prišlo v tem primeru, štelo za „posebno“ prilagoditev prehodnih določb, ki vodijo k novi strukturi kariere, in s tem upravičilo dejstvo, da odbor za Kadrovske predpise ni ponovno podal mnenja, čeprav naj bi bile posledice, med drugim finančne, te zamenjave nazivov, znatne in so močno upravičevale posvetovanje s tem odborom.

Kot drugič v podporo tega tožbenega razloga pritožnice navajajo kršitev načela pridobljenih pravic. V nasprotju s tem, kar naj bi presodilo Sodišče prve stopnje, vprašanje v tem primeru ni bilo glede obstoja pridobljene pravice do imenovanja ampak glede pridobljene pravice do uvrstitve v primeru imenovanja. Čeprav torej ni sporno, da obvestilo o javnem natečaju in vpis na seznam primernih kandidatov ne zagotavljata pravice do zaposlitve, naj bi to obvestilo in ta vpis vendarle ustvarjala pravico za udeležence javnega natečaja in *a fortiori* za tiste, ki so vpisani na seznam izbranih udeležencev na natečaju, da se jih obravnava v skladu z obvestilom o javnem natečaju. Ta pravica naj bi pomenila obveznost OPI, da upošteva okvir, ki je bil določen v obvestilu o javnem natečaju in ki ustreza zahtevam glede delovnih mest, ki jih je treba zasesti, in interesa službe.

Kot tretjič pritožnice navajajo, da je Sodišče prve stopnje kršilo načelo enakega obravnavanja, ker je razlikovalo med izbranimi udeleženci na natečaju, ki so bili imenovani pred 1. majem 2004 in tistimi, ki so bili imenovani kasneje, saj naj v nobenem primeru hipotetična narava imenovanja izbranih udeležencev na natečaju ne bi ogrozila njihove pravice, da se v primeru dejanske zaposlitve sklicujejo na uvrstitvena merila, določena v obvestilu o javnem natečaju in ki se zato uporabljajo pri zaposlovanju

vseh izbranih udeležencev na natečaju. V preostalem naj Sodišče prve stopnje nikakor ne bi presojalo morebitne upravičenosti razlikovanja med obema kategorijama zadevnih uradnikov.

Kot četrtič pritožnice navajajo kršitev, da je Sodišče prve Stopnje kršilo načelo zaupanja v pravo in izkrivljalo dokaze. Spis, ki je bil Sodišču prve stopnje predložen, je namreč vseboval mnogo dokazov za podkrepitev trditve, da so bila pritožnicam dejansko zagotovljena natančna jamstva glede njihove zaposlitve v naziv, določen v obvestilu o javnem natečaju.

Nazadnje kot petič in šestič pritožnice očitajo Sodišču prve stopnje, da ni upoštevalo obsega členov 5, 7 in 31 Kadrovskih predpisov, in da tudi ni upoštevalo obveznosti obrazložitve, ki jo ima sodni organ Skupnosti.

V drugem tožbenem predlogu pritožnice izpodbijajo izpodbijano sodbo v delu, v katerem so bile zavrnjene tožbe zoper te odločbe o imenovanju teh pritožnic, saj čeprav tožena stranka ni izpolnila svoje dolžnosti predhodnega obveščanja, naj ta nezadostnost sama ne bi povzročila nezakonitost izpodbijanih odločb. Glede tega navajajo združeno kršitev načel dobrega upravljanja, dolžnosti skrbnega ravnanja, preglednosti, zaupanja v pravo, dobre vere, enakega obravnavanja in enakovrednosti med zaposlitvijo in nazivom.

_____

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je 24. oktobra 2007 vložilo Conseil d'État (Belgija) – Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA proti Državi Belgiji – Intervenient: Sanofi-Aventis Belgium SA

(Zadeva C-471/07)

(2008/C 22/40)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Conseil d'État

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA

Tožena stranka: Država Belgija